

Högvördige herrar!

Vardagstryck

National Library
of Sweden

Högvördige Herrar!

Polit. Sv.
(Br.)

Sveriges Adel och dess Presterskap hafva ständigt åtföljts hand i hand på ärans stråt, då det gällt någon för fosterlandet stor och viktig fråga. Vi hysa därför den varmaste och innerligaste tillförsigt att denna enighet och sammanhållning icke heller i dag skall komma på skam, i dag då en för hela statsskicket och särdeles för de två privilegierade stånden så väsendtlig lifsfråga kommer att till öfverläggning upptagas. Utgången af denna diskussion på Riddarhuset är, vi känna oss lyckliga att kunna säga det, af ingalunda tvifvelaktig beskaffenhet. Den afgjorda stämning som, redan på förhand, synes hos Ridderskapet och Adeln göra sig gällande för förslagens förkastande tyckes tillräckligt vittna om ett önskvärdt resultat af voteringen. Måtte denna visshet, som är oss en försäkran om afvärandet af en för monarkiens och fäderneslandets lugn vådlig reform, lyckas att i förening med den faderliga nitälskan för landets och dess barns frid och förkofran, som alltid hos Högvördige Presterskapet varit herrskande, förmå Eder Högvördige Herrar att räcka oss en kraftig, hjälpsam hand för att med denna dubbla länk söka, åtminstone till en del, motstå den alltomstörtande ström för hvilken en i vårt älskade fosterland herrskande brådmogen och otyglad tidsanda öppnat sina slussar. Ledes detta flöde skickligt genom måttliga, klokt utstakade, rännilar på statsförfattningen område, så kunna derigenom herrliga, välsignelserika skördar uppblomstra, men en plötslig våldsam öfversvämning måste under sina ohejdade massor spoliera det skönsta utsäde samt uti sitt svall fördränka land och folk.

Det nya, af den konservativa delen af Ridderskapet och Adeln utarbetade representationsförslaget är ett sådant helsosamt och conserverande fastän ändå tidsenligt vattningssystem, der folkfriheten stödd på rättvisa och ett klokt återhållande af all öfverdrifven tendens, är omhuldad med all den förutseende omsorg som ett ädelt men uppbrusande och obetänksamt barn det fordrar.

Vi våga således hoppas att Högvördiga Presterskapet skall, med hela det fulla förtroende, som de begge första stånden, städse oförminskadt egnat hvarandra i ömsesidigt utbyte, enhälligt förena sig med Ridderskapet och Adeln och i likhet med denna, nu såsom alltid då de gäller thronens och fäderneslandets betryggande, förblifva orubbligt i sin föresats att blott befrämja statsåtgärder, hvilka kunna vara i öfverensstämmelse med de begge ståndens principer om rättvisa och klokhet.

Enighet ger styrka. Låtom oss Högvördige Herrar efter häfdvunnen sed räcka hvarandra handen och gemensamt söka försvara fäderneslandet för det slag, som det sjelf, i feberyra söker tilldela sig. Vårt eget tillfredsställda samvete skall, vi veta det, blifva vår enda tack, men då i en framtid, kommande släkten skola läsa de ännu oskrifna bladen i Sveriges historia, skola de fälla vår dom och säga att då Svea år 1865 stod med ena foten öfver det gapande bråddjupet, var det Presterskapet och Adeln, hvilka ensamma med fast och omutlig hand fattade henne uti purpurmanteln och ryckte henne från branten af sin undergång!

